

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 646/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou VALO & PARTNERS s. r. o., Konštantínova 3, Prešov, v mene ktorej konajú JUDr. Konštantín Vaľo a Mgr. Dominik Vaľo, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výrokom o trovách konania v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 298/2015 z 25. februára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala

porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného v čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) výrokom o trovách konania v rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 298/2015 z 25. februára 2016 (ďalej aj „namietaný rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že žalobou podanou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sa v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 344/2014 žalobca voči sťažovateľke ako svojej bývalej manželke domáhal zaplatenia sumy 24 800 € s prísl. Okresný súd rozsudkom z 22. mája 2015 zviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi sumu 14 800 € s prísl. a v časti konanie o zaplatenie 10 000 € zastavil. Súčasne sťažovateľku zviazal nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 884,70 € za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia v sume 2 230,08 €. Z dôvodu odvolania podaného sťažovateľkou 28. júna 2015 (v spise na č. 1. 105, doplnenie - 23. februára 2016, č. 1. 119 až 120) proti výroku o povinnosti zaplatiť sumu 14 800 € a trovy konania a uzneseniu okresného súdu z 19. marca 2015, ktorým priznal sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov nad sumu 100 € za podaný odpor proti platobnému rozkazu (v spise na č. 1. 90), krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 298/2015, 7 Co 299/2015 z 25. februára 2016 označený rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil s výnimkou výroku o zastavení konania vo vzťahu k sume 10 000 €, stotožniac sa v celom rozsahu s odôvodnením okresného súdu, a súčasne potvrdil aj uznesenie okresného súdu z 19. marca 2015.

3. Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka, zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta nesprávnosť výroku rozsudku krajského súdu o trovách konania (pozri bod 2), nezákonnosť a nespravodlivosť jeho záverov aj v súvislosti s iným sporom medzi ňou a žalobcom o zrušenie podielového spoluvlastníctva, ktorý vyvolal práve jej bývalý manžel, a vzhľadom na správanie žalobcu nesúhlasí s priebehom a výsledkom súvisiaceho sporu a so zaplatením trov konania v namietanom konaní, pretože na jej strane *„nepochybne boli dôvody hodné osobitného zreteľa a na postup podľa § 150 OSP“*.

4. Súvisiaci spor o zrušenie podielového spoluvlastníctva (rozsudok krajského súdu sp. zn. 15 Co 189/2015 z 10. februára 2016 vo výroku o trovách bol predmetom konania pred ústavným súdom už v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 425/2016 a sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, pozn.) a táto vec podľa sťažovateľky signalizujú, že súdy „*konali nerovnoprávne a diskriminačne*“. Okrem toho namieta, že výrok rozsudku o trovách v tejto veci je tiež v rozpore s dobrými mravmi a princípom spravodlivosti (poukazuje na majetnosť žalobcu, jeho správanie na jednej strane a jej zlú majetkovú a sociálnu situáciu na druhej strane). Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti nálezom rozhodol, že základné práva sťažovateľky „*podľa čl. 46 ods. 1. čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru*“ výrokom namietaného rozsudku o náhrade trov konania porušené boli, zrušil namietaný rozsudok v časti výroku o náhrade trov konania a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Domáha sa aj priznania úhrady trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Ústavný súd skúmal sťažnosť z viacerých hľadísk a z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil, že sťažovateľka takmer súčasne so sťažnosťou ústavnému súdu podala proti namietanému rozsudku krajského súdu 9. mája 2016 aj dovolanie (č. l. 146 až 150 v spise) a prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby potvrdil porušenie jej práv „*postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 344/2014, ako aj rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co/298/2015, a to nespravodlivým výrokom o náhrade trov konania, nerešpektujúcim § 150 OSP*“.

8. Dňa 7. septembra 2016 okresný súd vyzval sťažovateľku, aby v lehote 10 dní zaplatila súdny poplatok za dovolanie v sume 100 € (č. l. 174).

9. Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

10. Vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv, ak je zrejmé, že sťažovateľka svoje námietky uplatnila v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj v dovolaní podanom najvyššiemu súdu, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, keďže o ochrane označených

práv, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací (pozri body 7 a 8). Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd.

11. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *rationae temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. Nad rámec ústavný súd uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská* verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

13. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení namietaného rozsudku krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania, ako aj rozhodnutie o priznaní úhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľke je viazané na vyslovenie porušenia jej práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2016